

[Glistrup]

fik mod til at tage navnene med i højesteretsafgørelser.

Hr. Hans Hækkerup sagde, at socialdemokratiets endelige stillingtagen til dette lovforslag ville afhænge af, hvilke oplysninger vi får i skatte- og afgiftsudvalget. Jeg kan oplyse hr. Hans Hækkerup om, at vi faktisk i sidste samling, vinteren 1978-79, fik denne sag gennemdyrket i skatte- og afgiftsudvalget, og at vi nu derfor bare skal rekvirere oplysningerne fra sidste år for at have det fuldstændig belyst. Når sagen ikke kom frem til afstemning sidste år, var det, fordi vi havde en ganske skrap formand dengang for skatte- og afgiftsudvalget, som var lidt bange for, at skrøbeligheden i den daværende regering var af en sådan karakter, at man faktisk meget nødig skulle have en sag af denne art frem til afstemning i salen. Men nu har vi en regering, der vist ikke er så skrøbelig, og en formand, der måske ikke er så skrap til at gennemtrumfe, at oppositionens forslag hindres i at komme frem til afstemning. Hvis ikke holdningen havde været den fra det daværende udvalgsflertals side i foråret 1979, havde vi allerede haft denne sag til afgørelse ved anden og tredje behandling i folketinget, for den saglige del af udvalgsarbejdet var afsluttet allerede i marts-april måned 1979, så vi kunne glimrende have undgået at belaste dette folketingsår med denne genfremsættelse. Men så skulle altså ikke være, og selv om altså mørkt er bag i alle de mange år, hvor man har kæmpet for denne sag, så synes jeg, at de udtalelser, som er fremkommet her, vidner om, at lyst er for.

Det blev nævnt fra ministerens side som hovedgrunden til hans betænkeligheder, at landsskatteretten måske ikke rigtig havde ressourcerne til at gå i krig med en sådan ordning, og da må vi nu nok fastslå, at sammenlignet med landsskatterettens øvrige arbejdsbyrde er den omstændighed, at man skal indføje dissenser i kendelserne, unægtelig så lille et sandskorn, at det såmænd hverken kan gøre fra eller til. Forholdet er – bevares – det, at landsskatteretten har en hel del arbejde, men det letter man kun landsskatteretten for, hvis man forenkler lovgivningen, får den skrevet i et tydeligt og klart sprog og får lettet skattetrykket. Det er den slags dispositioner, der skal til, hvis vi skal forenkler og lette landsskatterettens arbejdsopgaver.

Hvis man nu f. eks. bare sammenligner dette lovforslag med ministerens lovforslag om, at landsskatteretten uden videre skal have byrden med at sondre mellem privat og forretningsmæssig gæld, tror jeg, at enhver med indsigt i forholdene vil give mig ret i, at hensyntagen til landsskatterettens nuværende ressourcer tæller med mindst 50.000 gange så stor en styrke for at afvise ministerens forslag om at pålægge landsskatteretten at sondre mellem privat og erhvervs mæssig gæld som den opgave, der i givet fald ville være forbundet med at skulle give oplysning om dissenser.

Det er også sundest for landsskatterettens arbejde, for når man kommer ud i de sager, som giver anledning til forskellige opfattelser blandt landsskatterettens dommerkollegium, er man jo typisk ude i de sager, der virkelig fortjener at blive behandlet en tak mere grundigt end de sager, hvorom der er enighed; det er i hvert fald det typiske resultat af disse sager. Derfor er det sundt, at de, der har en anden indstilling end flertalsdommerne, tvinges til at formulere det prægnant og skriftligt, ikke alene af hensyn til den endelige voteringsrunde, men skam også af hensyn til, at vi både her fra folketingets side og fra anden side senere hen kan få lejlighed til at vurdere de ting, der virkelig er tvivlsomme. Derfor er der adskilligt flere argumenter for at gennemføre dette lovforslag end det, der blev nævnt her i dag med hensynet til skatteyderen, der tabte sagen og skulle afgøre, hvorvidt han skulle gå videre med den eller have et trøstens ord med på vejen.

Men da der var så megen positiv holdning, gud ske lov, efter disse mange års forløb, må jeg faktisk sige, at nu må vi virkelig se at få dette problem løst. Nu er vi, som K. K. Steincke, der også kæmpede i 22 år for sin socialreform, kommet frem til det punkt, hvor der må handles, og derfor – om vi så ikke skal have et Kanslergadeforlig om en sag på det begrænsede område, som der er tale om her – må jeg meget indstændigt henstille, at man nu bliver handlingens folk og ikke bare talens folk.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Hr. Ivar Hansen sagde i sit indlæg, at det ikke kunne nytte noget at henvise til betænkeligheder i forbindelse med de administrati-